

[Stinus]

Det radikale venstre ønsker klagesagen ført til ende, og når det er sket, og på baggrund af udviklingen i Tyrkiet indtil da må vi tage stilling til Tyrkiets fortsatte medlemskab af Europarådet. Men det skal understreges endnu en gang, at vi ikke er parate til at vente i årevis.

Med hensyn til de fremsatte dagsordensforslag kan jeg oplyse, at det radikale venstre vil kunne stemme for dem begge. Men jeg vil gerne bede hr. Lasse Budtz forklare mig den reelle forskel mellem de to dagsordensforslag. Jeg kan ikke få øje på den, og jeg vil bede hr. Lasse Budtz om at forklare mig forskellen, sådan at vi er sikre på, at vi kommer til at stemme for det bedste og rigtigste.

I øvrigt synes jeg, at begge dagsordensforslag kunne og burde have været indledt med ordene: »Idet folketetinget tager udenrigsministerens redegørelse til efterretning . . .«, for det var en redegørelse, som klart og utvetydigt udtrykte regeringens meget kritiske holdning til situationen i Tyrkiet, og det vil jeg gerne sige udenrigsministeren tak for.

Nør Christensen (CD):

Jeg vil gerne indledningsvis takke udenrigsministeren for redegørelsen om forholdene i Tyrkiet.

Herudover vil jeg understrege, at vi fra CDs side stadig mener, at det er vigtigt med bred opbakning bag Danmarks udenrigspolitik. Det sikkerhedspolitiske er naturligvis også vigtigt, som vi har understreget det under den foregående debat, og som vi også vil gøre det ved den efterfølgende debat om fly- og forstærkningsaftalerne.

Efter at have lyttet til udenrigsministerens bemærkninger, især om, hvad der kan oplyses om den seneste udvikling, vil jeg benytte lejligheden til at fremhæve følgende 3 ting: demokrati er det eneste gyldige grundlag for national suverænitet, undtagelsestilstanden skal afvikles trinvis, efterhånden som de interne tyrkiske forhold tillader det, og amnesti skal overvejes. Hertil kommer den tyrkiske premierministers klare tilkendegivelse af de meget nære forbindelser med såvel NATO som Europarådet. For CD er disse ting af afgørende betydning, ikke mindst naturligvis NATO-medlemskabet.

Det er klart for CD, at det herefter må dreje sig om at sætte sig ind i, hvordan vi

kan gavne Tyrkiet og naturligvis forstå Tyrkiet. Jeg siger ikke – med stor streg under *ikke* – hermed, at klagesagen mod Tyrkiet skal stoppes, og det er heller ikke antydnet på nogen måde. Det eneste, jeg har ønsket at fremhæve, er, at der er en udvikling i gang, og at der inden længe holdes kommunalvalg i Tyrkiet. Derfor vil jeg gerne advare mod, at vi løser problemer i Tyrkiet set med danske øjne, lige så vel som vi vist gerne vil have os frabedt, at Tyrkiet løser problemer i Danmark set med tyrkiske øjne. Derfor må det signal, vi sender til Tyrkiet, være, at vi glæder os over valgkampen og valget i Tyrkiet trods alt, og at vi er tilfredse med, at der inden længe holdes kommunalvalg i Tyrkiet.

Naturligvis vil vi også gerne understrege ufriheden og tage afstand fra ufriheden på de områder, som tidligere ordførere har været inde på. Vi tilslutter os bemærkningerne om, at vi må tage afstand fra ufriheden i Tyrkiet.

Hr. Ole Bernt Henriksen sagde, at vi skal bære os klogt og rigtigt ad, og det føler jeg er det væsentligste. At vende ryggen til problemerne nu er det mest ukloge, man overhovedet kan gøre. Det vil altid være klogt at gøre front imod problemer.

Arentoft (FP):

Tyrkiet er et land i nød. Man kan næsten sammenligne det med en syg mand, der har venner og bekendte, men nu er han nærmest blevet spedalsk, og nogle prøver ligefrem at skubbe ham ud af sengen, så han kan komme lidt hurtigere. Det er ikke rigtig den måde, jeg mener man skal hjælpe en syg person på.

Tyrkerne har uendelig mange problemer, ligesom vi selv har, men vi er mere interesserede i at løse andre landes problemer, end vi er i at løse vore egne. De har ligesom vi kæmpestore økonomiske problemer, deres er måske endnu større end vores, de har uddannelsesmæssige problemer, de har en enorm arbejdsløshed, de har etniske problemer, kurderne er blevet nævnt, de har Cypernsagen, osv.

Hr. Pelle Voigt talte i øvrigt om kurderne, hvor man lavede tvangsforflytninger fra byerne og den slags ting. Nu kan hr. Pelle Voigt måske ikke huske det – da var han nok ikke andet end en stor dreng – men i Grøn-